

Georgiana Sandu

Iubire periculoasă – Dușmani de sânge

Copyright © Georgiana Sandu

Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@triton.ro

www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SANDU, GEORGIANA

Iubire periculoasă – Dușmani de sânge / Georgiana Sandu

Tritonic, 2017

ISBN: 978-606-749-251-4

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: OCTAV BOGDAN

Comanda nr. 205/iunie 2017

Bun de tipar: iunie 2017

Tipărit în România

Această carte este o operă de ficțiune literară, orice asemănare cu personaje sau întâmplări din realitate este întâmplătoare și neintenționată.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Georgiana Sandu

IUBIRE PERICULOASĂ

Volumul 3
DUȘMANI DE SÂNGE

t...
TRITONIC

*Pentru mama mea, Viorica Sandu.
Îți mulțumesc pentru tot sprijinul și iubirea necondiționată.
Ai crezut în mine când nici eu nu mai credeam.
Te iubesc!*

Prolog Cuprins

Prolog	7
1. Conexiuni	9
2. Doar provocare	30
3. Schimbări neprevăzute	56
4. Aliat Surpriză	79
5. Te simt!	109
6. Tatuajul	126
7. Fantoma	169
8. Balul Mascal	187
9. Arma tuturor	225
10. Haos	252
11. Stelvio	282
12. Încredere	323
13. Putere	344
14. Dorințe îndeplinite	371
15. Tatăl Vitreg	398
16. Celălalt lup	433
17. Chinul	477
18. Actul Final	520
Epilog – Doi demoni	540

Prolog

Sunt anumite momente în viața ta, pe care ți le amintești cu acuratețe deplină, de parcă s-ar fi întâmplat acum câteva ore, chiar dacă, în realitate, s-au întâmplat în perioada în care învățai să mergi.

Și altele, ce într-adevăr s-au întâmplat cu un apus de soare în urmă, dar ți-e imposibil să ți le amintești cu exactitate, să deduci motivele și momentul în care ai luat decizia ce te-a adus în situația respectivă.

Eu sunt acum într-o astfel de situație. Nu pot spune c-am avut vreodată o memorie extraordinară, dar e ciudat cum îmi amintesc momentul în care Moș Crăciun mi-a adus cadou o mașină de pompieri – de parcă îl văd printr-o apă limpede. Fiecare cuvânt pe care l-am spus, topăiala mea în jurul ei și râsetele părinților mei, papucii pufoși pe care îi purtam, în formă de crocodili roz și pijamalele cu Fetițele Powerpuff. Aveam doar 4 ani și încă mai încălceam unele cuvinte, dar acea amintire s-a imprimat cumva în memoria mea, chiar dacă n-a fost atât de specială. E ciudat cum funcționează creierul uman, și mai ciudat e felul cum îmi pot aminti acum tot ce s-a întâmplat în acea dimineață de Crăciun, cu 14 ani în urmă, dar nu îmi pot aminti nimic din ce s-a întâmplat acum câteva ore și cum am ajuns aici.

De câteva lucruri sunt totuși sigură:

1. Mă simt ca un cadavru în pragul putrefacției.

2. E posibil să nu mai ies niciodată vie de aici.

3. O să sufăr chinuri îngrozitoare înainte să-mi vină sfârșitul.

Lanțurile îmi sapă în încheieturi și simt durerea până-n măduva oaselor. Nu știu dacă plâng din cauza durerii, a fricii sau a ce va urma. Pentru că așa pare să fie doar începutul.

Am pictat în minte chipul *lui*. Al celui real pentru mine, nu al celui malefic. Ochii de smarald și bucele sălbatice îmi dansau ca un sevrăj în minte și m-am agățat de imaginea lor, încercând să elimin oroarea ce se întâmplă acum cu mine.

Țip pentru că asta e singurul lucru pe care-l mai pot face.

Ăsta e prețul pe care îl voi plăti pentru că m-am îndrăgostit de un demon. Asta e consecința pe care o voi suporta pentru că am acceptat o iubire periculoasă.

1. Conexiuni

Poate e de vină faptul că nu sunt prima dată într-un asemenea loc.

Nu m-am gândit niciodată să îmi număr nopțile petrecute în arest, dar pare să fi devenit o obișnuință, fără să îmi dau seama. Dar acum situația e mult mai gravă ca de obicei. Dacă înainte eram închisă pentru consum de alcool și infracțiuni inofensive în fast food-uri, de data asta situația e serioasă.

Am încercat să rămân cât mai calmă cu putință, să mă gândesc la faptul că, deși sunt acuzată de furtul unei mașini și uciderea unui băiat, n-am făcut nici una, nici alta. Nici măcar n-am fost la locul acestor delictе, așa că e imposibil să îmi fie găsită chiar și cea mai mică amprentă. Ar mai fi posibilitatea să-mi fie făcută o înscenare, dar chiar dacă Harris pare să mă fi băgat în niște probleme serioase, nu vreau să mă gândesc atât de departe încât să cred că mi-a făcut-o intenționat. Nu! Totul a fost o teribilă încurcătură și, cu puțin ajutor de la Amber, a căzut pe capul meu.

Eram așezată pe marginea patului, rozându-mi unghia degetului mare și agităndu-mi piciorul drept cu o rapiditate ce îmi provoca deja febră în coapsă... și e foarte posibil să rămân fără unghii până mâine-dimineață.

N-am nici cea mai mică idee cât timp a trecut de când am fost adusă aici, singurul lucru de care mai sunt conștientă e efortul tipului ce e închis la câteva celule de mine. Pare un sunet ce mă ține legată de realitate, așa că n-o să mă plâng de el.

Încep să am crampe stomacale din cauza stresului, și nu știu dacă e de ajutor sau nu faptul că iar n-am mâncat suficient.

Am auzit o ușă metalică deschizându-se și am sărit imediat în picioare, lipindu-mă de gratii înainte să-mi dau seama că fac asta și rugându-mă în gând să vină cineva și să mă scoată de aici. O siluetă se apropia de mine, era un polițist, dar mai mic de statură decât cel ce mă adusese aici. În semiîntuneric nu am reușit să îi văd deloc trăsăturile, doar faptul că scoase un set de chei de la curea, iar inima mea a început să bubuie până în gât.

Se opri în fața mea, iar șocul brusc m-a făcut să îmi înghit întrebuințarea ce voiam să o pun. E o femeie, și una chiar surprinzător de tânără. Mă privește câteva secunde, apoi, fără vreun cuvânt, descuie și îmi face semn cu capul să ies. M-am mișcat ușor, parcă speriată de prezența ei, deși celălalt tip era mult mai înspăimântător. I-am simțit respirația pe ceafă când m-a întors cu spatele să îmi pună cătușele și poate e mai slabă ca celălalt, dar pare la fel de înaltă, cel puțin cu vreo zecă centimetri mai înaltă ca mine, ceea ce nu face să mă simt prea comod în jurul ei. Și port tocuri înalte.

Mă prinde de cot și mă îndemnă să merg, din nou, fără să îmi adreseze vreun cuvânt. Sunt două posibilități în situația asta: ori mă eliberează, ori am încurcat-o rău de tot.

– Poți, măcar, să îmi spui unde mă duci? am întrebat atunci când atmosfera devenea prea tensionată, iar holul întunecat îmi zbârla pielea pe șira spinării.

Ea nu-mi răspunse, doar mă sili să merg mai repede. Îl vreau înapoi pe celălalt tip, nu mă speria atât de tare ca femeia asta. Cum poate cineva să fie atât de terifiant când nu rostește niciun cuvânt și abia de i-ai văzut un sfert din trăsăturile feței? Bineînțeles, e clasicul scenariu de film de groază ce dă întotdeauna rezultate, dar insist

să cred că nu sunt într-un film horror și femeia nu urmează să mă măcelărească.

Chiar dacă n-am mai fost în secția asta de poliție până acum, cam toate arată la fel și am știut din instinct că mă duce spre camera de interogatorii... asta sau faptul că fusesem pe drumul ăsta și mai devreme, chiar dacă eram prea speriată să analizez împrejurimile. Am intrat în încăpere, iar persoana ce aștepta înăuntru m-a făcut să scot un suspin de ușurare.

– Harris! Am vrut să fug spre el, dar polițista nu îmi dădu voie. Îmi desfăcu cătușele și mă ținu pe loc, însă Harris veni spre mine și mă trase în brațele lui, smulgându-mă de lângă ea.

Părea pentru prima dată când respiram de când m-au arestat. I-am inhalat parfumul familiar și mi-am strâns pumnii pe spatelul gecii lui de piele.

– O să te scot de aici! șopti în urechea mea, oferindu-mi ancora de care aveam nevoie să rămân cu mințile întregi. Am suspinat din nou, apoi el mă strânse încă o dată și mă eliberă.

Aici era mult mai multă lumină și am putut să îmi văd escorta. Se rezemase de perete și își ținea mâinile la piept, așteptând să terminăm, nu prea răbdătoare. Am privit-o șocată pentru câteva secunde, avusesem dreptate, e foarte înaltă, dar oare nu putea să arate ca o prăjină fără forme și să nu mă simt ca un cartof pe lângă ea, chiar dacă port o rochie revoltător de sexy și sandale cu toc? Ea poartă uniforma normală, nimic provocator, decupat sau strâmt, dar, lisuse, e pentru prima dată când o femeie îmi provoacă latura cealaltă. Dacă n-aș fi în problema asta și deja îndrăgostită de un bărbat, mi-aș face griji serioase. Femeia arată ca o versiune brunetă și mai serioasă a lui Candice Swanepoel, probabil cu mai mulți mușchi și având capacitatea să te bată măr. Instantaneu, l-am privit pe Harris, simțind alt gen de miros al pericolului.

– Ce se întâmplă? am întrebat, el oftă, iar ingerul VS polițist îmi făcu semn să mă așez la masă. Erau trei scaune acum. Am urmat ordinele, fiind mulțumită că Harris se așeză lângă mine iar ea pe cealaltă parte, în fața noastră.

– Avem zece minute, maximum, spuse ea, vorbind în sfârșit și sunând mai feminin decât mi-aș fi dorit. Harris aprobă ascultător din cap, apoi se întoarce să mă privească.

– Katherine, ea ea Margot, e o prietenă și o să ne ajute să te scoatem cât mai repede de aici. Am privit-o instinctiv pe femeia din fața mea, gândindu-mă ce fel de prietenă e, mai exact. Am observat că avea o plăcuță metalică pe piept, cu numele Margot Cyrus. Era prostesc să fac asta tocmai acum, dar i-am scanat imediat gâtul în căutarea S-ului. Nu era acolo, însă chiar dacă ar fi fost ceva între ei, mă îndoiesc că femeia asta s-ar fi lăsat tatuată ca un animal de turmă. A trecut de mult peste faza de adolescență ușor de păcălit, dacă a fost așa vreodată.

– Lucrezi în poliție? am întrebat eu, simțind nevoia să verific. Ea zâmbi în colțul gurii, al naibii de atrăgător chiar și pentru mine, nici nu vreau să mă gândesc cum o vede Harris.

– Crezi că am obținut uniforma asta și am intrat aici fluturându-mi genele? mă întreabă ea. *Nu ți-ar fi fost greu să le obții făcând asta*, i-am răspuns eu în gând, privind genele alea lungi ce nici măcar nu păreau rimelate excesiv. Dar am aprobat doar din cap, așteptând să-mi se spună ce avea să se întâmple mai departe și abținându-mă să-l întreb pe Harris cum a putut să-mi dea o mașină furată.

– Ai vorbit cu Carter? o întreabă Harris, iar mie mi s-a zbârlit pielea, amintindu-mi de ziua în care șeful îmi bătuse un apropo subtil despre venirea mea la poliție în caz că lucrurile se termină urât cu Harris. Nu poate da vina pe mine pentru asta, am fost adusă aici cu cătuș.

Margot aprobă din cap.

– Da, o vrea pe Katherine afară până *măine*-dimineată, dar asta o să fie imposibil. Harris oftă nervos și își trecu mâinile prin păr, eu am rămas în continuare tăcută.

– Ce au împotriva noastră, Margot? Ea își împreună mâinile pe masă și îl privi acuzator.

– Au multe, Harris. Ai băgat-o pe prietena ta într-un ditamai rahatul. Furt armat, crimă, plus cele pe care le avea și ea deja și

acum se amplifică, trafic de substanțe interzise, vandalism, distrugere de proprietate. Cu cât o ținem mai mult aici, cu atât se adună mai multe.

– Care e porțița noastră? întreabă el din nou, iar Margot oftă și își dădu după ureche o șuviță ce-i scăpase din împletitură. Îmi amintește de Angelina Jolie în Lara Croft.

– Porțița cea mai bună în momentul ăsta e un alibi puternic. Avem nevoie de martori, persoane de încredere care să garanteze că au fost alături de Katherine în momentul producerii acelor delict. Când ai furat mașina aia, Katherine unde era și cu cine? îl întrebase pe Harris, dar se uită la mine. Eu am privit-o încruntată, căutând subtil camerele de supraveghere.

– Nu-ți face griji, avem o fereastră de câteva minute. Poți vorbi.

Harris mă privi îngrijorat și știu de ce, noi nu discutasem nicio dată despre acea mașină furată. L-am privit veninos înapoi și m-am adresat lui Margot.

– Am fost la școală, apoi am mers la mine acasă cu două prietene și au stat la mine până seara, destul de târziu.

– Perfect. Prietenele astea pot depune mărturie că au fost cu tine în acea zi?

– Nu! interveni Harris prompt, strângându-și bărbia între degete. Prea multe complicații, atragem atenție asupra noastră. Și asta e exact ce vor.

– Știi, Harris, dar dacă nu o scoți repede de aici, o s-o bage în închisoare doar ca s-o facă să vorbească. Știi că nu e aici din cauza acuzațiilor lui Amber Wise, dar a fost scânteia perfectă să producă focul. Vor să pătrundă în pista asta și să vă înfunde pe fiecare dintre voi. Felul în care Margot spusese partea de la sfârșit mi se părea ciudată, oare ea ce legătură are cu pista lui Carter? Harris oftă din nou, apoi se uită la mine.

– Cine erau fetele?

– Candice și Kristen, am răspuns eu imediat, el își schimonosi gura, în semn că nu-i plăcea.

– Kristen e periculoasă, poate vorbi. Și nici în Candice nu-mi

pun speranțe, pare cam aiurită uneori și poate să spună ceva fără să-și dea seama. eni și cărți

– Atunci nu le dăm explicații, o să le conving să vorbească și să afirme că au fost cu Katherine în data de 26 septembrie. Pot să rezolv asta.

În timp ce îi ascultam, îmi luam notițe în minte, încercând să-mi dau seama care e situația exactă. Nu mă vor neapărat pentru că mă suspectează de uciderea lui Joshua sau furtul acelei mașini, ci pentru că eu sunt intrarea lor pe pista lui Carter Gunn. Fac parte din oamenii de acolo, am ucis și am furat... deci înseamnă că toți facem asta. Singura diferență e că pe mine m-au prins.

Harris tresări, părând să își dea seama de ceva.

– Stai puțin, vorbești de ziua în care-am furat mașina. Să-i ia dracu' cu acuzația asta, o să le aduc actele și o să li le arunc în față. Katherine e proprietara acelei mașini, am făcut totul legal înainte să i-o dau ei.

Margot își îngustă ochii.

– Legal în felul tău, sau în felul meu, Harris?

El oftă pe nări, stresat.

– Legal în felul tău. N-au nimic împotriva ei cu furtul acelei mașini. Are alte numere, a cumpărat-o legal. Chiar dacă n-or să creadă, n-au nicio dovadă că e cea furată. Nici măcar cel de la care am furat-o n-o să depună mărturie, pentru că de la el am cumpărat-o. Și la un preț destul de piperat încât să nu-l intereseze să vorbească. Am aranjat totul, se folosesc de asta doar să o sperie pe Katherine.

Margot oftă, iar eu nu puteam să îmi cred urechilor. Tocmai recunoscuse că a furat acea mașină și mi-a dat-o mie. Se feri de privirea mea, mi-am strâns pumnii ca să-mi abțin o ieșire nervoasă. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, furase o mașină, doar ca să o plătească apoi și să mi-o dea mie?

– Așa că mai rămâne doar moartea lui Joshua. Care e cea mai rapidă și curată cale să scăpăm din asta, fără mărturie? Întrebă Harris serios, ca un avocat nemilos și chiar așa îl simțeam acum lângă mine.

– Singura opțiune rămâne Carter. Dacă ai acte pe mașină, asta e tăiată imediat de pe listă. Așa cum ai spus, are alte numere și Katherine nu a fost văzută conducând-o înainte. Doar au presupus că ea a furat-o, pentru că era același tip de mașină ca cea furată și veniturile Katherinei nu se potriveau cu prețul mașinii. Cât despre Joshua Wallard, trebuie scoasă din asta cât mai repede. Singura soluție e ca Gunn să fie aici mâine, la prima oră, cu avocații lui și să ceară scoaterea lui Katherine Wise din arest. Au avut mandat de arestare, dar cu avocați puternici, o poate scoate de aici, pentru că n-au nimic împotriva ei în afară de declarațiile unei adolescente ce probabil a spus asta din gelozie. Amber n-are credibilitate în povestea ei, nu era prietenă apropiată cu Joshua Wallard, așa cum a spus, iar asta se poate verifica ușor și e o altă bilă albă pentru Katherine. Amber îl plăcea pe acel băiat, dar el o plăcea pe Katherine. S-a întâmplat să fie ucis, asta nu înseamnă că l-a ucis Katherine. Și n-au nicio urmă a ei acolo, n-au găsit încă nici cea mai mică amprentă, și până când nu vor găsi una, Katherine nu trebuie ținută aici. Nu există nicio șansă să îi fie găsite urmele acolo, nu?

– Niciuna, n-a fost acolo, răspunse Harris repede, iar eu m-am străduit să mă stăpânesc, gândindu-mă că vorbesc de locul unde îl împușcase pe Joshua.

– Bun. Vorbește cu șeful tău și spune-i că altă posibilitate n-are, asta dacă o vrea pe Katherine afară până nu încep s-o preseze să vorbească.

– N-o să spun nimic, n-am spus nimic, am vorbit eu repede, parcă simțind nevoia să-l liniștesc pe Harris. Îmi zâmbi și îmi prinse mâna.

– Mă bucur să aud asta, dar nu o să-ți placă să treci prin așa ceva, crede-mă, spuse Margot.

Am înghițit ușor în sec și Harris mă strânse mai tare de mână.

– O să te scoatem de aici, iubito. Nu-mi pasă dacă îl aduc pe Carter cu pistolul la tâmplă, mâine suntem aici să te scoatem.

– Cum o să găsiți atât de repede un avocat? am întrebat eu, amândoi zâmbiră, derutându-mă.

– Nu-ți face griji în privința asta, mă liniști Harris, apoi Margot se uită la ceasul de pe mână.

– Trebuie să terminăm aici, am stat mai mult decât trebuia. Se ridică imediat în picioare, la fel am făcut și eu și Harris.

– Katherine rămâne aici în noaptea asta. Totul ține de tine și Carter acum, eu nu pot să fac mai mult.

– Mersi, Margot! Harris i se adresează cu recunoștință sinceră, pareau să se cunoască bine în domeniul ăsta. Ea doar aprobă din cap și zâmbi ușor.

– Nu uita de înțelegerea noastră. Dacă se întâmplă ceva cu el, nu mai am niciun motiv să vă apăr.

Harris aprobă din cap, la rândul lui, cu la fel de multă seriozitate.

– E sub permanenta mea protecție.

Nu înțelegeam nimic din ce vorbeau, bineînțeles, și n-am apucat să mai întreb, pentru că Harris mă trase în brațele lui.

– Să nu-ți fie frică. O să te scot de aici cât de repede pot, iubito. Apoi mă sărută apăsător, aproape brutal, parcă să-mi demonstreze astfel că o să facă orice pentru mine.

Apoi ne-am desprins și Margot m-a tras imediat afară, conducându-mă cu viteză pe hol și înapoi în celula mea. Nu voiam să mă întorc acolo, încercam să-mi abțin lacrimile de disperare și frustrare. Și de parcă lucrurile nu erau suficient de rele, am stricat și petrecerea lui Keith, pentru că sigur Harris nu o să mai meargă nici el.

Margot pleacă înainte să îi pot adresa o altă întrebare, cel mai tare voiam să o întreb cât e ceasul. Chiar dacă pare să fi stat aici ore întregi, nu cred că a trecut mai mult de o oră de când m-au luat de acasă.

Mi-am propus să mă liniștesc, m-am întins în pat și mi-am scos sandalele. Rochia asta afurisită e îngrozitor de incomodă acum și mă simt aproape dezbrăcată. Am observat-o și pe Margot studiindu-mă cu o sprânceană ridicată în timp ce încuia celula. Arăt ca o adolescentă tipică ce se pregătise să meargă la o petrecere bestială și să se facă praf, dar a fost agățată de poliție înainte să ajungă acolo.

N-o să mă gândesc încă la mașina aia și ce a făcut Harris, o să las explozia asta pentru când o să îl am în fața mea. Că-mi place sau nu, Joshua e un subiect închis și amândoi am tras ponoasele și am suportat cearta pentru asta.

Încercam să ațipesc, dar dormisem mult prea mult astăzi pentru asta. Mă plictiseam îngrozitor și nu-mi puteam lua gândul de la tata, cum o să reacționeze dacă află de asta. Și sigur o să afle, pentru că am fost cel mai vizionat spectacol al vecinilor din seara asta.

M-am plimbat prin celulă, mi-am făcut planuri cu ce trebuie și ce nu trebuie să spun mai departe, i-am strigat celui lalt să se trezească și să înceteze sforăitul infernal, dar nu am șanse prea mari să îl trezesc. Mi-am menținut furia intactă ca să nu cedez în disperare și să încep să plâng.

Am închis ochii și am încercat să îmi blochez mintea, dar același zgomot de metal se auzi din nou și sunt destul de sigură că nu e încă dimineată. Poate Margot vine să îmi aducă niște apă sau, sper din tot sufletul, niște haine de schimb.

Era ea, într-adevăr, dar nu aducea nimic pentru hidratarea mea.

– Ce se întâmplă? am șoptit când m-am ridicat în picioare, deși nimic nu se auzea peste sforăitul celui lalt tip.

Ea îmi zâmbi șiret și îmi făcu semn să ies, fără să pară că avea să îmi mai pună cătușe.

– Carter n-a mai avut răbdare până mâine-dimineată.

Am făcut-o ochii mari și am privit-o. O parte din mine se aștepta ca șeful lui Harris să nu vină deloc după mine, sau cel puțin să fie greu de convingi. În niciun caz să fie aici mai devreme.

– Sunt liberă? am șoptit din nou, privind înainte. Ea mergea chiar lângă mine.

– Da. Carter a făcut ce am spus. Și-a adus avocații, a făcut tăra-boi și nimeni n-a putut să zică nimic împotriva lor. A făcut foarte bine că a venit atât de devreme, nu le-a lăsat timp să adune sau să falsifice dovezi împotriva ta. Tot ce are poliția e declarația fără dovezi a unei puștoaice ce nu vrea să vorbească din nou și a cerut să rămână anonimă. Carter a venit aici cu trei avocați puternici, chiar

mai mult decât trebuia, dar a făcut spectacolul de care era nevoie să bage frica în ei... sau în noi. Mă privi cu coada ochiului, zâmbind discret și eu am zâmbit la rândul meu. Încep să o plac și, având în vedere ce a făcut pentru mine, ar trebui să o ador deja, nu contează ce înțelegere are cu Harris.

– Poartă-te normal, ca și cum ești fericită că ai scăpat din situația asta de rahat, în care n-ai nicio treabă, și puțin frustrată că ai fost adusă aici fără nicio dovadă solidă, mă sfătui în șoaptă înainte să intrăm pe holul de la ieșire.

I-am văzut imediat. Un grup de cinci bărbați impunători, furioși și... periculoși. Carter și Harris erau unul lângă altul, amândoi îmbrăcați în blugi negri și gece de piele, și lângă ei erau alți trei bărbați, la patru ace, în costume negre și arătând mai degrabă ca apărătorii diavolului decât ai dreptății... ceea ce și sunt, până la urmă. Pe fereastra exterioară am observat că era încă întuneric, și am căutat un ceas cu privirea. Cel agățat pe perete arată că de-abia trecuse de 11 noaptea. Doamne, cât de puternic trebuie să fii ca să ai la mână asemenea avocați, la orice oră din noapte? Și oare cu cât îi plătește să fie corupți pentru el?

Toți își întoarseră privirea spre mine și eu l-am privit doar pe Harris, pentru că doar el mă poate liniști acum. Nici urmă de alt polițist, cei ce erau aici își vedeau de lucru la computer, prefăcându-se că nu ne urmăresc. Doar Carter Gunn putea să reducă la tăcere o întreagă secție de poliție... și mă mai întreb cum de are atâția bani. E mult prea inteligent pentru secolul ăsta, pentru că nu oricine poate fi un traficant de arme, criminal, și să facă totul legal în același timp.

M-am abținut să mă lipesc de Harris și să-l iau de mână, pentru că nici el nu părea să vrea asemenea gesturi de afecțiune aici. Nu am nevoie ca oamenii ăștia să își dea seama și mai multe lucruri despre mine, cum ar fi faptul că sunt punctul sensibil al celui mai periculos racer al lui Gunn. Știe deja destulă lume asta.

Carter îmi prinse baza spatelui și mă conduse spre ieșire. Mi se părea că scăpasem ridicol de ușor, dar era și mai ridicol faptul că

mă simt în siguranță acum, ținută așa de Carter. Harris rămase cu un pas în spate și mi s-a părut că îl văd schimbând câteva priviri cu Margot. Voiam să îi mulțumesc și eu, dar asta nu e locul potrivit pentru așa ceva. Vreau să ies de aici cât mai repede cu putință.

Am respirat cu lăcomie aerul rece atunci când am ieșit afară. Voiam să fug cât mai repede de aici, să nu le dau ocazia să se răzgândească. Harris mă prinse din urmă când am ajuns la mașinile lor, cei trei avocați se răspândiră în parcare, fără să îmi dea șansa se le mulțumesc în vreun fel. Oricum era ciudat să fac asta, nu fusese un favor, doar își făcuseră treaba murdară pentru care era bine plătiți. Nici nu știam că ai voie să ai mai mulți avocați să te reprezinte.

– Mersi, Carter, am șoptit într-un sfârșit, începând să tremur din cauza aerului noptii.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, îmi pare rău că ai fost târâtă aici din cauza noastră. Nu părea deloc supărat și am respirat ușurată, pentru că nu mă așteptasem la asta. Credeam că o să îmi spună lui Harris să scape de mine. Ochii lui coborâră pe trupul meu pentru fix două secunde, dar știam că văzuse tot ce voia să vadă. Rochie nenorocită! Nu-l pot acuza că mă privește, e vina mea că m-am îmbrăcat să atrag atât de tare atenția. Își întoarse imediat privirea spre Harris.

– Ai grijă de ea în noaptea asta, nu o duce acasă până suntem siguri că nu o să se mai ducă după ea. Mă îndoiesc că o să se întâmple, dar e bine să fim prevăzători. Măine-dimineață ne ocupăm de cealaltă prietenă a ta.

Carter nu era supărat pe mine, dar cu siguranță era pe Harris și nu-mi pot da seama de ce. I-am privit derutată, dar nu mi se oferiră explicații. Carter urcă în Hummer-ul său și dispăru imediat, iar Harris mă prinse de mână și mă trase în mașina lui. Încă nu îmi venea să cred că scăpasem atât de repede și ușor. La acuzațiile ce mi se aduseseră mai devreme, avusesem impresia, pentru o secundă, că o să îmbătrânesc în spatele gratiilor.

După ce am intrat pe autostradă, Harris se întinse să-mi prindă mâna.